

Sygn. akt V U 503/17

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 października 2017 r.

Sąd Okręgowy w Kaliszu V Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący SSO Romuald Kompanowski

Protokolant sekr. sądowy Justyna Dzikowska

po rozpoznaniu w dniu 6 października 2017 r. w Kaliszu

odwołania Z. N.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O.

z dnia 18 kwietnia 2017 r. Nr (...)

w sprawie Z. N.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O.

o emeryturę

Zmienia zaskarżoną decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O. z dnia 18 kwietnia 2017 r. znak (...) w ten sposób, że przyznaje odwołującemu Z. N. prawo do emerytury poczynając od dnia (...).

UZASADNIENIE

Decyzją z 18 kwietnia 2017 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O. odmówił Z. N. prawa do emerytury dla pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach albowiem wnioskodawca nie osiągnął wymaganego okresu takiej pracy. Tym samym organ rentowy nie uwzględnił wnioskodawcy do okresu pracy w warunkach szczególnych zatrudnienia w Przedsiębiorstwie (...) w O. (1) w latach 1978 – 98.

Odwołanie od powyższej decyzji złożył Z. N. wnosząc o zmianę decyzji i przyznanie prawa do emerytury przy zaliczeniu pracy w Przedsiębiorstwie (...) w O. (1) jako okresu pracy w warunkach szczególnych.

Organ rentowy wniósł o oddalenie odwołania.

Sąd ustalił co następuje:

Odwołujący Z. N. urodzony dnia (...) w okresie 3 lipca 1978 – 31 lipca 1998 był pracownikiem w Przedsiębiorstwie (...) w O. (1). Przez cały okres zatrudnienia odwołujący wykonywał pracę montera sieci wodnokanalizacyjnej.

dowód: świadectwo pracy w aktach ZUS

Odwołujący wskazaną wyżej pracę wykonywał codziennie i w pełnym wymiarze czasu pracy. Praca montera sieci wodnokanalizacyjnej polegała na układaniu i montowaniu w wykonanych wcześniej wykopach rur służących do przesyłania wody i odbierania ścieków komunalnych a także montażu dodatkowych urządzeń i przyłączy

umożliwiających taki przesył. Głębokość wykopu uzależniona była od warunków terenowych i kształtowała się na poziomie od 1,6 metra przy układaniu rur dla przyłącza wodnego do 2 i więcej metrów przy układaniu instalacji kanalizacyjnych. Zasadniczo wykop wykonywany był przy pomocy koparki obsługiwanej przez operatora koparki. W przypadku zakładania nowych instalacji wykop wykonywany był do głębokości docelowej na której układane były rury. Przy usuwaniu awarii sieci wodociągowej bądź kanalizacyjnej, wykop przy pomocy koparki wykonywany był do głębokości warunkującej dojście do instalacji po czym dalsze prace wykonywane były przez monterów ręcznie przy pomocy łopat. Po wykonaniu tych prac, monterzy przystępowali do naprawiania uszkodzonych elementów instalacji. Przy zakładaniu instalacji wodnokanalizacyjnej dla potrzeb ludności dodatkowo monterzy zajmowali się zakładaniem odpowiedniego przyłącza w budynku. Ta część prac polegała na przekuciu odpowiedniego otworu w ścianie zewnętrznej budynku oraz poprowadzenie instalacji w budynku do miejsca gdzie zlokalizowane było przyłącze. Prace w budynku dla wykonania przyłącza stanowiły niewielką część dniówki; nie przekraczały średnio 1 godziny.

dowód: zeznania świadków: A. D., H. P., zeznania odwołującego.

Zakład wypłacał odwołującemu dodatek za pracę szkodliwą do lutego 1990 r. Od tego czasu zakład zaprzestał wypłacania dodatków szkodliwych swym pracownikom.

dowód: karty wynagrodzenia w aktach ZUS, zeznania odwołującego.

Na dzień 1 stycznia 1999 r. odwołujący legitymuje się okresem ubezpieczenia wynoszącym 26 lat 1 miesiąc i 23 dni. Odwołujący jest członkiem otwartego funduszu emerytalnego ale złożył wniosek o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w tym funduszu na dochody budżetu państwa

/bezsporne/

Ustalając powyższy stan faktyczny sąd dał wiarę zeznaniom odwołującego.

Sąd zważył co następuje:

Zgodnie z przepisem 32 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 17.12. 1998 r. o emeryturach i rentach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych ubezpieczonym urodzonym przed dniem 1 stycznia 1949 r., będącymi pracownikami, o których mowa w ust. 2-3, zatrudnionymi w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, przysługuje emerytura w wieku niższym niż określony w art. 27 ustawy.

Osoby urodzone po dniu 31 grudnia 1948 r. w myśl uregulowania zawartego w przepisie art. 184 ust. 1 cytowanej ustawy mogą nabyć prawo do emerytury na powyższych warunkach po osiągnięciu wieku określonego w art.32 ustawy, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy tj. w dniu 1 stycznia 1999 r. osiągnęły:

- okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wynoszący co najmniej 15 lat

oraz

- okres składkowy i nieskładkowy wynoszący w przypadku mężczyzn co najmniej 25 lat.

Dla celów ustalenia uprawnień, o których mowa wyżej, za pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach uważa się pracowników zatrudnionych przy pracach o znacznej szkodliwości dla zdrowia oraz o znacznym stopniu uciążliwości lub wymagających wysokiej sprawności psychofizycznej ze względu na bezpieczeństwo własne lub otoczenia w podmiotach, w których obowiązują wykazy stanowisk ustalone na podstawie przepisów dotychczasowych. Wiek emerytalny, o którym mowa w ust. 1, rodzaje prac lub stanowisk oraz warunki, na podstawie, których osobom wymienionym wyżej przysługuje prawo do emerytury, ustala się na podstawie przepisów dotychczasowych.

Zgodnie z przepisem § 3 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7. 02.1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach ... /Dz. U. nr 8 poz. 43 z póź. zm. / za okres zatrudnienia wymagany do uzyskania emerytury, zwany dalej "wymaganym okresem zatrudnienia", uważa się okres wynoszący

20 lat dla kobiet i 25 lat dla mężczyzn, liczony łącznie z okresami składkowymi, okresami nieskładkowymi oraz ewentualnie okresami uzupełniającymi / okresy ubezpieczenia rolniczego, okresy pracy w gospodarstwie rolnym /. W myśl § 4 ust.1 cytowanego rozporządzenia pracownik, który wykonywał prace w szczególnych warunkach, wymienione w wykazie A, nabywa prawo do emerytury, jeżeli spełnia łącznie następujące warunki:

- osiągnął wiek emerytalny wynoszący: 55 lat dla kobiet i 60 lat dla mężczyzn,
- ma wymagany okres zatrudnienia, w tym co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach.

Przepis § 2 ust. 1 cytowanego rozporządzenia wymaga do zaliczania okresów pracy w warunkach szczególnych do okresów uprawniających do wcześniejszej emerytury aby praca taka była wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku.

Zebrany w sprawie materiał dowodowy wskazuje jednoznacznie, iż odwołujący legitymuje się wymaganym okresem pracy w warunkach szczególnych. Od dnia 3 lipca 1978 r. do dnia 31 lipca 1998 r. odwołujący wykonywał pracę montera instalacji i urządzeń wodnokanalizacyjnych i prace takie wykonywał w głębokich wykopach. Prace takie wymienione są w wykazie A dział V pkt. 1 załącznika do cytowanego wyżej rozporządzenia. Pracę taką odwołujący wykonywał codziennie i w pełnym wymiarze czasu pracy do dnia 31.07.1998 r. Wykonywanie takiej pracy sprawiło o łącznym ponad 15 – letnim okresie pracy w warunkach szczególnych.

Poza sporem pozostawało spełnienie przez odwołującego pozostałych warunków koniecznych do przyznania emerytury. Odwołujący legitymował się ponad 26 letnim okresem ubezpieczenia i w chwili wydawania zaskarżonej decyzji miał ukończony 60-ty rok życia. Środki zgromadzone na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, odwołujący wnioskował o przekazanie za pośrednictwem ZUS na dochody budżetu państwa.

Zaskarżona decyzja podlegała więc zmianie jak w sentencji.